

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 3718/23
19.4.2024.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Љиљане Милосављевић и Маје Цветић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА (ЈМБГ ...) из ..., чији је пуномоћник Срђан Видовић, адвокат из Београда, ул.Браће Југовића бр.3/8, против туженог ЈКП за јавне гараже и паркиралишта "Паркинг сервис" Београд, (МБ 07046383), са седиштем у Београду, ул. Кнеза Вишеслава бр.27, ради поништаја анекса, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П1 439/22 од 26.4.2023. године, у седници већа одржаној 19.4.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Другог основног суда у Београду П1 439/22 од 26.4.2023. године, тако што се усваја тужбени захтев тужиоца и поништава као незаконит анекс бр.21 уговора о раду од 11.6.2018. године који је закључио са туженим и обавезује тужени да тужиоца врати на врати на рад, односно радно место и послове пре закључења анекса.

ОБАВЕЗУЈЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 252.750,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке, до исплате, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 439/22 од 26.4.2023. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца,

којим је тражио да се поништи анекс бр.21 уговора о раду од 11.6.2018. године. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да га врати на рад, односно радно место и послове пре закључења анекса.

Против наведене пресуде, тужилац је благовремено изјавио жалбу, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на жалбу.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних чланом 386. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужиоца основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка, на које се указује у жалби.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, тужилац је засновао радни однос на неодређено време код туженог, по основу уговора о раду од 16.5.2006. године, ради обављања послова референта за наплату и чување возила у Сектору за транспорт и одржавање возила, Служба за транспорт возила, а за које радно место је Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији послова предвиђен IV/III степен стручне спреме. Основна зарада тужиоца, по наведеном уговору о раду, одређена је множењем вредности радног часа код туженог, коефицијента 2,30 и месечног фонда остварених часова рада, односно утврђена је бруто зарада у износу од 32.112,00 динара. Дана 11.7.2016. године, тужени је донео Одлуку о измени и допуни Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији послова туженог бр.7998, па је наведеном одлуком, под тачком XII систематизована Служба одржавања, а у оквиру службе систематизована су одељења и послови: XII.1.Одељење техничке припреме; XII.2. Одељење за одржавање објеката; XII.3. Одељење за одржавање возила, технички преглед и аутоперионицу. У оквиру Службе одржавања систематизовано је радно место Руководилац службе одржавања – 1 извршилац са условом VII -ВСС стручне спреме. Одлуком о измени и допуни Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији послова туженог бр.7450 од 8.6.2018. године, у оквиру Службе одржавања, Одељење за одржавање објеката, систематизовано је радно место Радник на одржавању објеката и саобраћајне сигнализације – 10 извршилаца, са условом IV/III ССС/КВ. Дана 11.6.2018. године, руководилац Службе одржавања обратио се Служби за експлоатацију возила, писаним предлогом за премештај

запослених ББ, возача комуналног возила на преносу возила и тужиоца, који обавља послове самосталног референта паркинг патроле. Тужени је тужиоцу 11.6.2018. године, доставио понуду за измену уговорених услова рада, у којој је навео да се због организационих промена и повећаног обима посла у оквиру Службе одржавања указала потреба да од 27.6.2018. године буде премештен на послове радника на одржавању објеката и саобраћајне сигнализације у Одељењу за одржавање објеката и тужиоцу је остављен рок од 8 дана да се изјасни на наведену понуду. Тужилац је прихватио наведену понуду и 11.6.2018. године потписао анекс бр.21 уговора о раду од 16.5.2006. године, којим је премештен на послове радника на одржавању објеката и саобраћајне сигнализације у Одељењу за одржавање објеката, за који је утврђен степен стручне спреме IV/III, почев од 27.6.2018. године, а основна зарада тужиоцу одређена множењем вредности радног часа код туженог, коефицијента 2,10 и месечног фонда остварених часова рада, док је бруто износ зараде утврђен у висини од 57.612,24 динара. Из исказа сведока ВВ, ..., првостепени суд је утврдио да му се руководиоца Службе за одржавање објеката обратио захтевом за премештај радника због повећаног обима посла, да је сведок предложио тужиоца и ББ, да је приликом одлучивања о предлогу узео у обзир оцењивање запослених, ангажовање, колегијалност и слично.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца неоснован, с обзиром да је утврђено да је код туженог било организационих промена у јулу 2016. године, када је систематизована Служба одржавања, те у јуну 2018. године, када је систематизовано радно место радник на одржавању објеката и саобраћајне сигнализације и то 10 извршилаца, која околност указује да је тужени имао потребу за организационим променама и да је у Служби одржавања дошло до повећања обима посла, након чега је тужиоцу и још неким радницима понуђена измена уговорених услова рада у свему у складу са одредбом члана 172. Закона о раду. Првостепени суд је оценио да су разлози у понуди довољни и да тужени није у обавези да тужиоцу у понуди наводи прецизне податке о повећању обима посла у служби за одржавања, те да је тужилац имао прилику да се упозна са садржином општих аката туженог из којих је могао да утврди да је систематизовано 10 нових радних места у служби одржавања, да је одлука била истакнута на огласној табли код туженог, што јасно указује на повећање обима посла и потребу за ангажовањем радника у тој служби, а којих је тренутно око 80. Тужилац је дана 11.6.2018. године прихватио понуђену измену услова рада потписивањем анекса бр.21 и, према оцени суда, уколико се није упознао са садржином акта о систематизацији истакнутог на огласној табли, могао је по добијању понуде за закључење анекса уговора да је тражи на увид. Стога је првостепени суд мишљења да су понуда за измену уговорених услова рада и сам анекс сачињени због потреба процеса рада код туженог, због повећаног обима посла у служби за одржавање, а што је довело до организационих промена и систематизације 10 радних места за радника на одржавању објеката и саобраћајне сигнализације и да је тужилац премештен на одговарајући посао за

чије обављање се захтева иста врста и степен стручне спреме који су утврђени уговором о раду IV/III, због чега је тужени у свему поступио у складу са Законом о раду приликом премештаја тужиоца на друго радно место, због чега је одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде. С обзиром да је тужбени захтев тужиоца у делу који се односи на поништај анекса неоснован, то је неоснован и захтев за повраћај на рад на претходно радно место, те је одлучено као у ставу другом изреке пресуде. Такође, првостепени суд налази да је без утицаја указивање тужиоца да је премештен због свог статуса синдикалног представника, јер по оцени суда овим премештајем није стављен у неповољнији положај.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд није правилно применио материјално право, на чију правилну примену другостепени суд пази по службеној дужности, а на коју неправилност и тужилац основано указује у жалби, због чега је побијана пресуда морала бити преиначена.

Одредбом члана 171. став 1. тачка 1. – 6. и став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр.24/05...75/14), прописано је да послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада (у даљем тексту: анекс уговора): 1) ради премештаја на други одговарајући посао, због потреба процеса и организације рада; 2) ради премештаја у друго место рада код истог послодавца, у складу са чланом 173. овог закона; 3) ради упућивања на рад на одговарајући посао код другог послодавца, у складу са чланом 174. овог закона; 4) ако је запосленом који је вишак обезбедио остваривање права из члана 155. став 1. тачка 5) овог закона; 5) ради промене елемената за утврђивање основне зараде, радног учинка, накнаде зараде, увећане зараде и других примања запосленог који су садржани у уговору о раду у складу са чланом 33. став 1. тачка 11) овог закона; 6) у другим случајевима утврђеним законом, општим актом и уговором о раду. Одговарајућим послом у смислу става 1. тач. 1) и 3) овог члана сматра се посао за чије се обављање захтева иста врста и степен стручне спреме који су утврђени уговором о раду.

Одредбом члана 172. став 1. Закона о раду, прописано је да уз анекс уговора о раду послодавац је дужан да запосленом достави писмено обавештење које садржи: разлоге за понуђени анекс уговора, рок у коме запослени треба да се изјасни који не може бити краћи од осам радних дана и правне последице које могу да настану непотписивањем анекса уговора.

Поштујући цитиране одредбе, писано обавештење за закључење анекса уговора о раду мора да садржи стварне разлоге потребе процеса и организације рада, због којих постоји оправдан разлог послодавца да запосленог премести на друге послове и у друго место рада, односно због којих се мењају уговорени услови рада.

Обавеза послодавца да запосленом, уз анекс уговора о раду, достави обавештење о разлозима за измену уговорених услова рада, произлази из основне дужности послодавца, прописане одредбом члана 16. тачка 3. Закона о раду, да запосленом пружи обавештење о условима рада и организацији рада. Запослени има право да зна конкретне разлоге који су условили његов премештај на друго радно место.

Разлози за измену уговора о раду, на основу одредбе члана 171. став 1. тачка 1. и 172. став 1. Закона о раду, морају да буду резултат стварне и реалне потребе процеса и организације рада, а понуда за закључење анекса уговора о раду мора да садржи разлоге који су условили премештање запосленог на друго радно место. Ти разлози морају бити конкретизовани навођењем чињеница из којих произлази потреба процеса и организације рада, при чему је нужно навести конкретне чињенице које оправдавају премештање.

Тужилац је засновао радни однос код туженог на неодређено време по основу Уговора о раду од 16.5.2006. године, ради обављања послова референта за наплату и чување возила у Сектору за транспорт и одржавање возила, Служба за транспорт возила за који је утврђен степен стручне спреме IV/III са коефицијентом зараде 2,30. Тужени је тужиоцу 11.6.2018. године, доставио понуду за измену уговорених услова рада, у којој је навео да се због организационих промена и повећаног обима посла у оквиру Службе одржавања указала потреба да од 27.6.2018. године буде премештен на послове радника на одржавању објеката и саобраћајне сигнализације у Одељењу за одржавање објеката и тужиоцу је остављен рок од 8 дана да се изјасни на наведену понуду. Тужилац је прихватио наведену понуду и 11.6.2018. године, потписао анекс бр.21 уговора о раду од 16.5.2006. године, којим је премештен на послове радника на одржавању објеката и саобраћајне сигнализације у Одељењу за одржавање објеката, за који је утврђен степен стручне спреме IV/III, и коефицијент зараде 2,10.

У конкретном случају, у понуди која је претходила оспореном анексу 21 уговора о раду тужиоца, нису наведене конкретне чињенице које указују на потребе и процесе рада који су разлог за премештај тужиоца на друго радно место. Како цитиране одредбе закона прописују да разлози морају бити јасно наведени у понуди за измену уговорених услова рада, а што је у конкретном случају тужени као послодавац пропустио да наведе, оспорени анекс уговора о раду је незаконит, јер исте не садржи.

Неправилан је закључак првостепеног суда да су тужиоцу разлози за организационе промене код туженог могле бити познате на основу измене акта о систематизацији који је био истакнут на огласној табли туженог, јер закон изричито прописује да све разлоге везане за измену уговорених услова рада запосленог, послодавац мора навести у понуди за закључење анекса уговора о раду, а не у другим општим актима, који запосленом могу, а не морају да буду

познате.

Чињеница да је тужени тужиоцу понудио распоређивање на радно место које одговара његовим квалификацијама, је потребан, али не и довољан услов да би анекс уговора о раду опстао као законит у правном промету, јер у конкретном случају није испуњен други услов прописан одредбом члана 171. Закона о раду, а који се тиче потреба процеса и организације рада, за које тужени у понуди за закључење анекса није дао разлоге.

Из наведених разлога побијана пресуда првостепеног суда је морала бити преиначена у ставу првом изреке и оспорени анекс 21 уговора о раду поништен као незаконит.

Како је правна последица поништаја анекса уговора о раду, као незаконитог, реинтеграција тужиоца односно враћање тужиоца на радно место и послове пре закључења анекса, то је и у том делу преиначена ожалбена пресуда и одлучено као у ставу првом изреке.

С обзиром на исход поступка и успех странака у њему, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове првостепеног и другостепеног поступка, у смислу одредбе члана 153. став 1, 154, 163. и 165. став 2. Закона о парничном поступку, и то за састав тужбе и поднеска од 30.7.2019. године у износу од по 16.500,00 динара, за заступање на 6 одржана рочишта, у износу од по 18.000,00 динара, за приступ на 3 неодржана рочишта у износу од по 9.750,00 динара и за састав жалбе од 15.3.2022. године у износу од 33.000,00 динара, одмерено према АТ важећој на дан закључења главне расправе у првостепеном поступку, и за састав жалбе у износу од 49.500,00 динара, према важећој АТ, што све укупно износи износи 252.750,00 динара, а све са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате, у смислу члана 277. став 1. и члана 324. став 1. Закона о облигационим односима, па је одлучено је као у ставу другом изреке ове пресуде.

Тужиоцу нису признати трошкови првостепеног поступка за састав опомене пред утужење, поднеске од 25.4.2019.године, 23.9.2019.године, 6.5.2020.године и 26.1.2022.године, јер исти нису били нужни и потребни, за састав жалбе на решење о привременој мери, јер није успео у жалби, као ни за неодржано рочиште од 29.4.2020.године, с обзиром да је исто отказано.

Како трошкови састављања одговора на жалбу нису нужни трошкови за вођење парнице, захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка је одбијен као неоснован.

Из изнетих разлога, овај суд је применом одредби члана 394. тачка 4. и 165. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.72/11...18/20), одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Гордана Тошић ,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**